

A NAGY SIKERŰ **TV-SOROZAT** REGÉNYALAPJA!

Pretty Little Liars

hazug csajok társasága

HIHETETLEN

fine
selection

Az igazság nem marad örökké eltemetve.

SARA SHEPARD

S A R A S H E P A R D

Pretty Little Liars

hazug csajok társasága

HIHETETLEN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Hogyan mentsünk meg egy életet?

VOLT MÁR, HOGY AZT KÍVÁNTAD, bárcsak visszamehetnél az időben, hogy jóvátedd a hibáidat? Ha nem rajzoltál volna bohócportát a Bratz babára, amit a legjobb barátnőd kapott a nyolcadik születésnapjára, nem ejtett volna a bostoni új lány kedvéért. És kilencedikben, ha tudod, hogy az edző a szezon hátralévő részére a kispadra ültet, nem lógtad volna el az edzést, hogy lemenj a partra. Ha nem döntöttél volna olyan rosszul, a volt legjobb barátnőd átadta volna a Marc Jacobs divatbemutatójának első sorába szóló pluszjegyet. Vagy most már a nemzeti női futballcsapat csatára lehetnél, a Nike modelszerződést kötött volna veled, és lenne egy parti házad Nizzában. Luxuséleted során körbehajóznád a Földközi-tengert ahelyett, hogy földrajzórán igyekeznél megtalálni a térképen.

Rosewoodban éppen olyan gyakoriak a múlt megváltoztatásáról szóló álmok, mint hogy a lányok Tiffany szívecskemedált kapnak a tizenharmadik születésnapjukra. Négyen, akik valaha a legjobb barátok voltak, bármit megtennének, hogy visszamenjenek az időben, és helyrehozzák a dolgokat. De mi lenne, ha tényleg vissza tudnának menni? Képesek lennének életben tartani ötödik legjobb barátjukat... vagy az ő tragédiája a végzetük része?

Néha a múltban több a kérdés, mint a válasz. És Rosewoodban *soha* semmi sem az, aminek látszik.

– Annyira izgatott lesz, ha megmondom neki! – mondta Spencer Hastings a legjobb barátainak, Hanna Marinnak, Emily Fieldsnek és Aria Montgomerynek. Megigazította tengerzöld, bebújós madeira blúzá, és megnyomta Alison DiLaurentis csengőjét.

– De miért *te* mondod el neki? – tudakolta Hanna, és leugrott a veranda lépcsőjéről a járdára, majd vissza. Amióta Alison, az ötödik legjobb barátjuk kijelentette, hogy csak az örökmozgó lányok maradnak soványak, Hanna állandóan izgett-mozgott.

– Talán egyszerre kellene megmondanunk neki – javasolta Aria a kulcscsontjára ragasztott lemosható szitakötő-tetoválást vakargatva.

– Az vicces lenne. – Emily a füle mögé tűrte egyenes vonalban levágott, vörösesszőke haját. – Megkoreografálhatnánk egy táncot, és a végén azt kiálthatnánk: *Tá-daa!*

– Semmiképpen. – Spencer kihúzta magát. – Az *én* pajtám, úgy-hogy én mondom meg neki. – Újra becsengetett.

Miközben vártak, a lányok a szomszédban, Spenceréknél dolgozó kertészek zümmögő sövénynyíróit és a két házzal lejjebb lakó, a hátsó udvarban teniszező Fairfield ikrek ütéseinek csattogását hallgatták. A levegőben orgona, frissen nyírt fű és Neutrogena naptej illata úszott. Tipikus, idilli rosewoodi pillanat volt; az egész város csinos, mindenestől, beleértve a hangokat, az illatokat és a lakókat is. A lányok csaknem az egész életüket Rosewoodban élték le, és szerencsésnek érezték magukat, amiért ilyen különleges helyen lakhatnak.

A rosewoodi nyarakat mindennél jobban szerették. Holnap reggel, miután a Rosewood Day utolsó hetedikés záróvizsgáját is befejezik (mind oda jártak iskolába), részt vesznek majd az éves kitűző-ünnepségen. Appleton igazgató minden diák nevét egyenként felsorolja az elsősöktől a tizenegyedikesekig, és mindegyikük kap egy

huszonnégy karátos aranykitűzőt. A lányoké virágot formáz, a fiúké lópatkót. Utána szélnek eresztik őket, hogy tíz boldog héten át napozzanak, főzőcskézzenek, hajókázzanak, és Phillybe meg New Yorkba utazzanak bevásárolgatni. Alig várták már.

Azonban Ali, Aria, Spencer, Emily és Hanna számára nem az évzárás jelezte igazán az idő múlását. A nyár nekik valójában másnap este kezdődik, amikor véget ér a hetedikes pizsamapartijuk. És a lányoknak volt egy meglepetésük Ali számára, ami egészen különlegessé teszi majd a nyárkezdetet.

A DiLaurentis-ház ajtaja végre kinyílt. Mrs. DiLaurentis állt előttük, egy rövid, halvány rózsaszín áthajtos ruhában, ami kiemelte hosszú, izmos, napbarnított lábszárát.

– Szervusztok, lányok! – mondta hűvösen.

– Ali itthon van? – kérdezte Spencer.

– Azt hiszem, az emeleten. – Mrs. DiLaurentis félreállt az útból.

– Menjetek csak fel!

Spencer előrement a hallon át; fehér rakott gyephokis szoknyája lenggett, piszkosszőke copfja a háta közepét csapkodta. A lányok szellették Ali házát – vanília- és öblítőillata volt, éppen, mint Alinak. A falakat a DiLaurentis család korábbi útjain – Párizs, Lisszabon, Comói-tó – készült szépséges képek díszítették. Sok fénykép készült Aliról és a testvéréről, Jasonról, óvodáskortól kezdve. A lányok különösen kedvelték Ali második iskolai tablóképét, amin az élénk rózsaszín kardigántól az egész arca ragyogott. Ali családja akkor még Connecticutban élt, és Ali iskolája nem követelte meg, hogy kényelmetlen, kék iskolai blézert viseljenek, mint a Rosewood Day. Ali már nyolcéves korában is ellenállhatatlanul aranyos volt: tiszta kék szeme, szív formájú arca, cuki gödröcskéi és bájosan csibészes arcki-fejezése miatt lehetetlen volt haragudni rá.

Spencer megérintette a kedvenc közös képük jobb alsó sarkát. Ez ötükről készült tavaly júliusban, amikor a Pocono-hegységben táboroztak. Egy hatalmas kenut álltak körül, csöpögött belőlük a tó koszos vize, szélesen vigyorogtak, és olyan boldogok voltak, amilyen boldog öt tizenkét éves legjobb barát lehet. Aria Spencer kezére tette a kezét, Emily Ariára, Hanna pedig legfelülre. Egy pillanatra lehunyták a szemüket, zümmögő hangot adtak, aztán bontották a kört.

Akkor vált szokásukká, hogy megérintsék a képet, amikor felkeült a falra, mint a legjobb barátságuk első nyarának emléke. Nem akarták elhinni, hogy Ali, a Rosewood Day legnépszerűbb lánya őket választotta bizalmasainak. Kicsit olyan volt ez, mint egy világraszóló hírességgel tölteni a napjaikat.

Ezt beismerni azonban bénaság lett volna. Főleg most.

Átmentek a nappalin, és látták, hogy a franciaajtó kilincsein két végzős köpeny lóg. A fehér Alié volt, a hivatalosabb, tengerészkék Jasoné, aki ősszel a Yale-re megy tovább. A lányok összekulcsolták a kezüket. Izgatottan várták, hogy ők is felvehessék a saját köpenyüket és sapkájukat – a Rosewood Day végzősei az iskola 1897-es alapítása óta ilyet viseltek. Ekkor valami mozgást pillantottak meg a nappaliban. Jason ült a bőrkánpén, és üres tekintettel nézte a CNN-t.

– Hé, Jason! – szólt oda Spencer integetve. – *Ennyire* izgatott vagy a holnap miatt?

Jason rájuk pillantott. Ali szexi fiúváltozata volt, vajszőke hajjal, döbbenetesen kék szemmel. Feszülten elmosolyodott, és egy szó nélkül visszafordult a tévé felé.

– Oké – mormolták a lányok egyszerre.

Jason igazán vicces tudott lenni: ő találta ki a „nem nyert” játékot a barátaival, amit aztán a lányok lenyúltak, és a saját használatukra

átdolgoztak, vagyis általában a jelen lévő stréber csajokat gúnyolták ki vele. Jason azonban néha komor is volt. Ali ezt Elliott Smith-hangulatnak nevezte, a morózus énekes és dalszerző után, akit Jason anyyira szeretett. Csak most éppen biztosan nem volt oka a kedvtelenségre: holnap ilyenkor már a repülőgépen ül majd Costa Rica felé, ahol egész nyáron vadvízi kajakozást oktat. Pocsék, igaz?

– Mindegy – vont vállat Aria.

A lányok sarkon fordultak, és felszaladtak a lépcsőn Ali szobája felé. A fordulóhoz érve látták, hogy Ali ajtaja csukva van. Spencer a homlokát ráncolta, Emily oldalra hajtotta a fejét. Ali odabent hal-
kan nevetett.

Hanna óvatosan benyitott. Ali háttal volt nekik, a haját magasra felfésült lófarokba fogta, csíkos selyemtopja pántjait tökéletes masnira kötötte a nyakán. Az ölében heverő füzetet nézte, teljesen elmerült benne.

Spencer megköszöri a torkát. Ali riadtan fordult hátra.

– Sziasztok, lányok! – kiáltotta. – Mi újság?

– Nem sok – vágta rá Hanna, és a füzetre mutatott. – Az mi?

Ali sietve becsapta a füzetet.

– Ó, semmi.

A lányok megéreztek, hogy valaki áll mögöttük. Mrs. DiLaurentis nyomakodott el mellettük, és belépett Ali szobájába.

– Beszelnünk kell – közölte Alival feszülten.

– De anyu...

– *Azonnal.*

A lányok összenéztek. Ha Mrs. DiLaurentis így beszélt, az bajt jelentett. Nem hallották túl gyakran ilyennek.

Most feléjük fordult.

– Miért nem várjátok meg odalent?

– Csak egy perc az egész – csatlakozott Ali bocsánatkérő mosollyal. – Mindjárt lemegyek.

Hanna összezavarodva állt. Spencer hunyorogva próbálta kilesni, milyen füzet van Ali kezében. Mrs. DiLaurentis felvonta a szemöldökét.

– Gyerünk, lányok, indulás!

Nagyot nyeltek, és lesétáltak a lépcsőn. Kiérve a házat körbefogó verandára, elfoglalták szokásos helyüket a hatalmas kinti asztalnál – Spencer ült az egyik végére, Aria, Emily és Hanna az oldalára. Az asztalfő Ali helye volt, éppen az apja által felállított kő madárfürdő mellett. A lányok figyelték a tiszta, hűvös vízben játszadozó kardináispintyeket. Amikor egy kékszajkó szeretett volna csatlakozni, a kardinálisok rikoltozva elkergették. A madarak a jelek szerint éppen olyan klikkeket alkotnak, mint a lányok.

– Ez fura volt, odafent – suttopta Aria.

– Gondoljátok, hogy Ali bajba keveredett? – suttopta vissza Hanna.

– Mi lesz, ha szobafogságot kap, és nem jöhet a pizsamapartira?

– Miért lenne bajban? – csatlakozott Emily, aki mindig kiállt Ali mellett. A lányok el is nevezték Gyilkosnak, Ali személyes pitbulljának. – Nem csinált semmi rosszat.

– Amennyire *mi* tudjuk – mormolta Spencer.

Ebben a pillanatban Mrs. DiLaurentis rontott ki a franciaajtón át a kert gyepére.

– Meg akarok bizonyosodni róla, hogy pontosak a méretek! – kiáltotta a munkások felé, akik lustán ültek a telek végében egy buldózeren. A család egy húszszemélyes kerti pavilont építtetett a nyári partikra, és Ali említette, hogy az anyja az egész folyamatot mindeztől az irányítása alatt akarta tudni, bár még csak az alapok kiásásánál tartottak.

Mrs. DiLaurentis a munkásokhoz masírozott, és szidni kezdte őket. Gyémántos jegygyűrűje csillogott a napon, miközben hevesen hadonászott. A lányok összenéztek: eszerint Ali rendreutasítása valóban nem tartott sokáig.

– Csajok? – Ali állt a veranda szélénél. Selyemfelsőjét egy fakókék Abercrombie pólóra cserélte; az arcán értetlen kifejezés ült. – Izé, sziasztok?

Spencer felállt.

– Miért szidott meg?

Ali pislogott, a szeme ide-oda járt.

– Csak nem *nélkülünk* kerültél bajba? – kiáltott fel Aria. Próbálta úgy előadni, mintha csak cukkolná Alit. – És miért öltöztél át? Az a pántos felső olyan cuki volt!

Ali még mindig láthatóan zavarban volt, és mintha valami fel is zaklatta volna. Emily felemelkedett ültéből.

– Szeretnéd, hogy elmenjünk? – kérdezte bizonytalanul. A többiek mind idegesen néztek Alira. Tényleg *ezt* szeretné?

Ali háromszor megforgatta a csuklóján a kék zsinórkarkötőt, aztán fellépett a verandára, és leült az őt illető helyre.

– Dehogyan szeretném, hogy elmenjete! Anyu azért volt mérges, mert... mert a kényes mosnivalói közé raktam a gyephokis cuccomat. Megint. – Szégyenkezve vállat vont, és az égre nézett.

Emily előretolta az alsó ajkát. Egy pillanatig mind hallgattak.

– *Ezért* veszekedett veled?

Ali felvonta a szemöldökét.

– Hiszen ismered anyut, Em! Még Spencernél is kényszeresebb – mondta, aztán gunyorosan nevetett.

Spencer megjátszva Alira meredt; Emily a tükfa asztal egyik mélyedésében járatta az ujját.

– De ne aggódjatok, csajok! Nem kaptam szobafogságot, vagy ilyesmi – Ali összetette a két tenyerét. – A különleges pizsamapartit terv szerint megtarthatjuk!

A másik négy lány megkönnyebbülten sóhajtott. A különös, feszengő hangulat elpárolgott. Csak éppen mindegyikük úgy érezte, Ali nem mondott el nekik mindent – és ez már egészen biztosan nem az első alkalom volt.

Ali az egyik percben a legjobb barátjuk volt, aztán váratlanul félrevonult, titokban telefonálgatott, üzeneteket küldözgetett. Nem kellett volna mindent megosztaniuk? A többiek kétségtelenül eleget megosztottak magukból: olyan titkokat árultak el Alinak, amikről senki, az *égvilágon senki* nem tudott. És persze ott volt még a nagy titok is, amin mind osztoztak, Jenna Cavanaugh titka, amiről megesküdtek, hogy a sírba is magukkal viszik.

– Ha már a különleges pizsamapartiról beszélünk, nagy hírem van – jelentette ki Spencer, kirántva őket a gondolataikból. – Mit gondolsz, hol lesz?

– Hol? – Ali az asztalra könyökölve előrehajolt. Lassan ismét a régi önmagává vált.

– Melissa pajtájában! – kiáltott fel Spencer.

Melissa a nővére volt. Mr. és Mrs. Hastings felújította a telek hátsó részén álló pajtát, hogy Melissa a középiskola utolsó két évében kiköltözhessen oda. Ha Spencer elég idős lesz, majd ő is megkapja.

– Nagyszerű! – kurjantotta Ali. – Hogyhogy?

– Holnap este, az évfárá után Prágába repül – válaszolta Spencer. – A szüleink azt mondták, használhatjuk, csak ki kell takarítanunk, mielőtt visszaér.

– Az jó. – Ali hátradőlt, összekulcsolta a kezét, és elnézett a munkások mellett balra.

A szomszéd udvarban maga Melissa ment végig. A tartása merev, illedelmes volt, fehér ünneplőköpenyét vállfán vitte, és a vállára vetette a felszólalónak járó királykék iskolai palástot.

Spencer felnyögött.

– Annyira idegesítő ezzel az egész szónoksággal – suttogetta. – Még azt is mondta, hogy legyek hálás, amiért a mi végzős évünkben alighanem Andrew Campbell lesz helyettem a szónok. „A megtiszteltetés *olyan* hatalmas felelősség.”

Spencer és Melissa utálták egymást; Spencer szinte mindennap új történetekkel tudott szolgálni Melissa szemétségeiről.

Ali felpattant.

– Hahó! Melissa! – integetett.

Melissa megállt és megfordult.

– Ó, sziasztok! – válaszolta óvatos mosollyal.

– Izgulsz a prágai út miatt? – kérdezte Ali éneklő hangon, a maga részéről ragyogó mosollyal.

– Hát persze. – Melissa kissé oldalra hajtotta a fejét.

– *Ian* is megy? – Ian Melissa fantasztikus barátja volt. A lányok már a gondolatától is elaléltak.

Spencer megragadta Ali karját, és belemélyesztette a körmeit.

– *Ali!* – Ali azonban elhúzta a karját.

Melissa elernyőzte a szemét az éles napsütés elől. A királykék palást lobogott a szélben.

– Nem, ő nem jön.

– Nahát! – nyafogta Ali. – Biztos, hogy ez jó ötlet? Egyedül hagyni két hétre? Lehet, hogy azalatt becsajozik.

- *Alison!* – sziszegte Spencer a fogai között. – Hagyd abba! *Azonnal!*
– Spencer? – súgta Emily. – Mi folyik itt?
– Semmi – vágta rá Spencer sietve.

Aria, Emily és Hanna összenézett. Mostanában előfordult az ilyesmi: Ali mondott valamit, amin az egyikük kiakadt, de a többieknek fogalmuk sem volt, miért.

Ez az eset azonban egyértelműen nem *semmi* volt. Melissa megigazította a palástot, kihúzta magát, és megfordult. Hosszan nézte a DiLaurentis család kertjében ásott gödröt, aztán bemasírozott a pajtába, és olyan erősen vágta be maga mögött az ajtót, hogy a ráakasztott vesszőfonatos koszorú ide-oda verődött.

– Valami biztosan bántja – vont vállat Ali. – Végül is csak vicceltem.

Spencer halk, nyüszítő hangot hallatott, mire Ali kuncogásban tört ki. Az arcára ugyanaz a halvány mosoly ült ki, mint amikor a titkaikkal fenyegette őket: azzal, hogy elmondhatja a többieknek, ha akarja.

– Különbben kit érdekel? – nézett végig a társaságon ragyogó szemmel. – Tudjátok, mit, lányok? – Izgatottan dobolni kezdett az ujjával az asztalon. – Szerintem ez Ali nyara lesz. A mi *közös* nyarunk. Csak úgy érzem, ti nem?

Egy döbbszent pillanatig senki sem mozdult. Mintha egy fülledt felhő függött volna felettük, elködösítve a gondolataikat. A felhő azonban lassan eloszlott, és mindegyikük fejében megformálódott a gondolat. Talán Alinak igaza van. Ez lehet életük legjobb nyara. Megváltoztathatják a barátságukat, olyan erőssé tehetik, mint a múlt nyáron volt. Elfelejtethetik az összes ijesztő, botrányos dolgot, ami azóta történt, és tiszta lapot kezhetnek.

– Én is úgy érzem – jelentette ki Hanna hangosan.

– Határozottan – vágta rá Aria és Emily egyszerre.

– Persze – helyeselt Spencer halkán.

Megfoglák és megszorították egymás kezét.

Aznap éjjel esett az eső, sőt, zuhogott: tócsákba gyűlt a járdán, meglocsolta a kerteket, és a Hastings család medencéjének ponyváján minimedencéket képezett. Amikor az éjjel közepén elállt, Aria, Emily, Spencer és Hanna csaknem ugyanabban a pillanatban ébredt meg és ült fel az ágyban. Különös előérzet uralkodott el rajtuk. Nem tudták, hogy csak álmodtak-e valamit az imént, vagy izgatottak a másnap miatt... vagy valami egészen másról volt szó, valami mélyebből fakadóról...

Mind a négyen kinéztek Rosewood nyugodt, üres utcáira. A felhők felszakadoztak, ragyogtak a csillagok. A járda esőtől fénylett. Hanna a behajtót nézte: csak az anyja autója állt ott. Az apja elköltözött. Emily a hátsó udvart nézte, és amögött az erdőt. Sosem merészkedett oda: úgy hallotta, szellemek élnek ott. Aria a szülei hálósobájából kiszűrődő hangokat hallgatta. Vajon ők is most ébredtek, vagy megint veszekedtek, és még nem aludtak? Spencer a DiLaurentis család hátsó verandáját nézte, aztán az udvart és a hatalmas lyukat, amit a munkások a pavilon alapjául ástak ki. Az esőtől a kiásott föld egy része sárrá vált. Spencer arra gondolt, ami bosszantotta, aztán arra, amit meg akart szerezni – és arra, amit meg akart változtatni.

Benyúlt az ágya alá, megtalálta a vörös zseblámpát, és bevilágított vele Ali ablakán. Egy, kettő, három. Ez volt a titkos kódja Ali számára, hogy lopózzanak ki, és beszéljenek személyesen. Mintha látta volna az ágyában felülő Ali szőke haját is – de Ali nem villogtatott vissza.

Mind a négyen visszadőlték a párnájukra, és győzködték magukat, hogy az érzés semmit sem jelent, és aludniuk kell. Alig huszon-négy rövid óra múlva már a hetedikes pizsamaparti vége felé járnak majd, és az lesz a nyár első estéje.

A nyáré, ami mindent megváltoztat.

Mennyire igazuk volt!

1.

A zen erősebb a kardnál

ARIA MONTGOMERY HORKANTVA ÉBREDT. Vasárnap reggel volt, ő pedig a Rosewood Memorial Kórház várótermének kék műanyag székén kucorgott. Mindenki őt nézte: Hanna Marin szülei, Wilden rendőrtiszt, Hanna legjobb barátja, Mona Vanderwaal és Lucas Beattie, az egyik osztálytársa, aki mintha most érkezett volna.

– Elmulasztottam valamit? – kérdezte rekedten. A fejét mintha pillecukorral tömték volna tele. Amikor ránézett a bejárat feletti, nyugtatót reklámozó órára, látta, hogy még csak fél kilenc. Alig negyed órát szundított.

Lucas leült mellé, és felvette az *Új orvostechikai eszközök* című magazin legfrissebb számát. A borító szerint a szám a legújabb, bélkivarráshoz használt zacskókat mutatta be. Ki tesz egy ilyen újságot egy kórházi váróba?

– Csak most értem ide – mondta Lucas. – A reggeli hírekben halottam a balesetről. Láttad már Hannát?

Aria megrázta a fejét.

– Még mindig nem engednek be hozzá.

Halálos csend ereszkedett rájuk. Aria a többieket nézte. Ms. Marin gyűrött, szürke kasmírpulóvert viselt remekül passzoló koptatott farmerrel. Parancsolón beszélt kis Motorola headsetjébe, holott a nővérek megmondták, hogy idebent nem lehet mobiltelefont használni. Wilden rendőrtiszt mellett ült; egyenruhájának kabátja a mellkasa közepéig ki volt gombolva, alatta látszott kopott, fehér pólója. Hanna apja az intenzív osztály dupla ajtajához legközelebbi széken ült görnyedten, és bal lábát rázogatta. Mona Vanderwaal szokatlanul ziláltan festett halvány rózsaszín Juicy melegítőjében és lábujjközös papucsában; az arca puffadt volt a sírástól. Amikor Mona felnézett, és meglátta Lucast, bosszús pillantást vetett felé, mintha azt mondaná: *Ide csak a családtagok és a közeli barátok jöhetnek be. Tőmit keresel itt?* Aria nem hibáztathatta őket, amiért feszültek voltak. Ő maga hajnali három óta ült a váróban, miután a mentő megérkezett a Rosewood Day Általános Iskola parkolójába, és elvitte Hannát a kórházba. Mona és a többiek a hajnal és a reggel során érkeztek, ahogy a hírek terjedni kezdtek. Az orvosok utoljára azt mondták neki, hogy Hannát átvitték az intenzív osztályra, ez azonban három órája volt.

Aria felidézte az előző éjjel rettenetes részleteit. Hanna azzal hívta fel, hogy rájött, kicsoda A., az ördögi üzenetek küldője, aki az elmúlt hónap során kínozta Hannát, Ariát, Emilyt és Spencert. Azonban nem akarta elmondani a részleteket a telefonban, úgyhogy azt kérte Ariától és Emilytől, hogy találkozzanak a Rosewood Day hintáinál, a régi kedvenc helyükön. Emily és Aria éppen idejében értek oda, hogy lássák, amint egy fekete terepjáró elüti Hannát, aztán elszáguld. A helyszínre érkező mentők stabilizáló gallért tettek Hanna nyaka köré, óvatosan hordágyra emelték, és betették a kocsiba. Aria teljesen eltompult. Keményen belecsípett a saját karjába, de nem is érezte.

Hanna életben maradt, de éppen csak. Belső sérüléseket szenvedett, eltört a karja, mindenhol zúzódásai voltak. A balesetben fejsérülés is érte, és kómába került.

Aria lehunyta a szemét. Újra fojtogatta a sírás. A leginkább az üzenet volt felfoghatatlan, amit Hanna balesete után kaptak Emilyvel: Túl sokat tudott. A. küldte. Vagyis A. *tudta*, mit tudott Hanna. Ahogy egyébként mindent tudott, minden titkukat, azt is, hogy Ali, Aria, Spencer, Emily és Hanna vakította meg Jenna Cavanaugh-t, és nem Jenna mostohatestvére, Toby. A. alighanem azt is tudta, valójában ki ölte meg Alit.

Lucas megérintette Aria karját.

– Ott voltál, amikor a kocsi elütötte Hannát, igaz? Láttad az embert, aki vezette?

Aria nem igazán ismerte Lucast. Ő azon diákok egyike volt, akik *imádták* az iskolai programokat és klubokat, miközben Aria igyekezett minél távolabb maradni a Rosewood Day-beli társait foglalkoztató időtöltésektől. Nem tudta, milyen kapcsolatban állt Hannával, de kedvesnek tűnt, hogy eljött.

– Túl sötét volt – motyogta.

– És nincs ötleted, ki tehetette?

Aria erősen az ajkába harapott. Wilden és még néhány rosewoodi zsaru felbukkant az előző este, éppen azután, hogy a lányok megkapták az üzenetet A.-tól. Amikor Wilden megkérdezte, mi történt, mind erősködtek, hogy nem látták a sofőr arcát, sem a kocsi pontos típusát. Égre-földre esküdöztek, hogy biztosan baleset volt – nem ismertek senkit, aki szándékosan ilyesmit tenne. Talán helytelen volt eltitkolni ezt az információt a rendőrség elől, de mindannyian megremültek, hogy mit tartogathat a számukra A., ha elmondják az igazat.

A. már korábban is megfenyegette őket, hogy hallgassanak, és Aria meg Emily büntetést is kaptak, amiért nem törődtek vele. A. elküldött Aria anyjának, Ellának egy levelet, amiből kiderült, hogy Aria apjának viszonya van az egyik egyetemi diákjával, és Aria ezt titokban tartotta. Ezután az egész iskolának elárulta, hogy Emily Mayával jár, a lánnyal, aki Ali régi házába költözött. Aria Lucasra pillantott, és némán megrázta a fejét.

Az intenzív osztály ajtaja feltárult. Dr. Geist lépett ki a váróba. Szigorú, szürke szeme, határozott vonalú orra és dús, fehér haja Ariát Helmutra emlékeztette, a vén sorház német tulajdonosára, amit Reykjavíkban béreltek. Dr. Geist mindenkire ugyanolyan ítélkezőn nézett, mint ahogy Helmut nézett Aria öccsére, Mike-ra, amikor rájött, hogy a tarantula pókját, Diddyt az egyik terrakottacserépben tartja, amibe Helmut tulipánokat szokott ültetni.

Hanna szülei idegesen felálltak, és odamentek az orvoshoz.

– A lányuk még mindig nem tért magához – mondta dr. Geist halkan. – Nem sok minden változott. Összeillesztettük a törött kart, de még mindig igyekszünk felmérni a belső sérülések mértékét.

– Mikor láthatjuk? – kérdezte Mr. Marin.

– Hamarosan – válaszolta dr. Geist. – De még mindig kritikus állapotban van.

Megfordult, hogy visszamenjen, de Mr. Marin elkapta a karját.

– Mikor tér magához?

Dr. Geist a felíró táblájával babrált.

– Az agya nagymértékben megduzzadt. Ezen a ponton nehéz megbecsülni a károsodás mértékét. Lehet, hogy gond nélkül magához tér, de az is lehet, hogy komplikációk adódnak.

– Komplikációk? – Ms. Marin elsápadt.

– Hallottam, hogy az emberek, akik kómába esnek, egy bizonyos idő után kisebb eséllyel térnek magukhoz – mondta Mr. Marin idegesen. – Ez igaz?

Dr. Geist beletörölte a kezét kék műtőruhájába.

– Ez igaz, igen, de ne siessünk előre, rendben?

Halk mormolás futott végig a várótermen. Mona ismét zokogásban tört ki. Aria nagyon szerette volna, ha felhívhatja Emilyt... de Emily egy repülőgépen ült az Iowa állambeli Des Moines felé, és meg sem mondta, miért – csak annyit mondott, hogy A.-nak is köze volt hozzá, hogy odaküldték. És ott volt még Spencer is. Mielőtt Hanna felhívta a hírekkel, Aria már összerakott valami rémisztőt Spencerről... és amikor meglátta a fák között kuporogni, remegve, akár egy vadállat, miután a terepjáró elütötte Hannát, az csak megerősítette legrosszabb félelmeit.

Ms. Marin felvette túlméretezett, barna bőr válltáskáját a földről, ezzel megszakítva Aria gondolatmenetét.

– Megyek, hozok kávé – mondta halkán a volt férjének, aztán arcon csókolta Wildent. Aria a mai este előtt nem is tudta, hogy van köztük valami. Ms. Marin ezután elsietett a liftek felé.

Wilden rendőrtiszt összegörnyedt ültében. Az előző héten meglátogatta Ariát, Hannát és a többieket, és az Ali eltűnését, majd halálát övező körülményekről kérdezte őket. A beszélgetés közepén A. mindegyiküknek üzent, hogy ha egy szót is merészelnek szólni a korábbi üzenetekről, megbánják. De csak mert nem mondhatta el Wildennek, amit alighanem A. tett Hannával, attól még elmondhatta a rettenetes dolgot, amire Spencerrel kapcsolatban rájött.

Beszélhetünk? – tátogta Wilden felé a várón át. Wilden biccentett és felállt. Kimentek a váróból, bementek egy kis beugróba, ahol hat

automata kínált üdítőtől kezdve azonosíthatatlan szendvicseken át teljes fogásig, pásztorpitéig mindent. Ariát ez azokra a gusztustalanságokra emlékeztette, amiket az apja, Byron készített régen, amikor az anyja, Ella sokáig dolgozott.

– Figyelj, ha most a kis tanár barátodról akarsz beszélni, őt eleesztettük. – Wilden leült a mikró melletti padra, és pajzán mosolyt villantott Ariára. – Nem tarthattuk bent. És csak hogy tudd, nem vertük nagydobra. Nem kap büntetést, hacsak te nem akarod feljelenteni. De a szüleidnek alighanem szólnom kellene.

Aria arcából kifutott a vér. Hát persze hogy Wilden tud róla, mi történt az előző este közte és Ezra Fitz, élete szerelme, mellel az angol fakultációs tanára között. Most alighanem a teljes rosewoodi rendőrség arról beszél, hogy egy huszonkét éves angoltanár összeszűrte a levét egy kiskorúval, és a kiskorú *pasija* árulta be őket. Valószínűleg már az őrszoba melletti Hootersben is erről beszélnek a buffalo csirkeszárnyak, sajtos sült krumpoli és nagy mellű lányok társaságában.

– Nem akarok vádat emelni – nyögte ki. – És kérem, *kérem*, ne mondja el a szüeimnek.

Semmi nem hiányzott neki kevésbé, mint egy nagy, diszfunkcionális családi megbeszélés.

Az egyik lábáról a másikra állt.

– De különben nem erről akartam beszélni – folytatta. – Én... azt hiszem, tudom, ki ölte meg Alisont.

Wilden felvonta a szemöldökét.

– Figyelek.

Aria mély lélegzetet vett.

– Legelőször is, Ali Ian Thomasszal találkozgatott.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ian Thomasszal? – ismételte Wilden elkerekedő szemmel. – Melissa Hastings fiújával?

Aria bólintott.

– Észrevettem valamit a videón, ami múlt héten került ki. Ha elég figyelmesen nézi az ember, látni lehet, hogy Ali és Ian keze összeér. – Megköszörülte a torkát. – Spencer Hastings is bele volt esve Ianbe. Ali és Spencer versengtek egymással, és rémesen össze is veszték Ali eltűnésének estéjén. Spencer kirohant a pajtából Ali után, és legalább tíz percig nem is jött vissza.

Wilden hitetlenkedve nézett rá. Aria mély lélegzetet vett. A különféle utalásokat küldött neki Ali gyilkosáról – hogy valaki közeli, valaki, aki akart valamit, ami Alié, és aki Ali hátsó udvarának minden centijét ismeri. A darabkák végre összeálltak, és amint Aria rájött, hogy Ian és Ali együtt jártak, Spencer vált a logikus gyanúsítottá.

– Egy idő után én is kimentem, hogy megkeressem őket – mondta. – Nem voltak schol, és nekem van ez a szörnyű érzésem, hogy Spencer...

Wilden hátradőlt.

– Spencer és Alison nagyjából ugyanannyi kiló volt, igaz?

– Igen, gondolom.

– *Te* el tudnál vonszolni valakit, aki akkora, mint te, egy gödörhöz, hogy belelököd?

– Hát... nem tudom. – Aria elbizonytalanodott. – Talán? Ha elég dühös vagyok?

A rendőr megrázta a fejét. Aria szemébe könny szökött. Visszaemlékezett, milyen kísérteties csönd uralkodott azon az estén. Ali csak néhány száz lépésre volt tőlük, és ők egy hangot sem hallottak.